



**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 V. corporalem mortem passa fuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

reuocari possunt: quia sanitatis restitutio, prout per huiusmodi gratiam fit, præter naturam, & extraordinariam legem est, & ideo inter miracula computari potest. De gratia ergo miraculorum generatim dicta, ut has duas gratias comprehendit D. Thom. q. 27. arti. 5. ad. 3. negat B. Virginem in vita mortali habuisse vsum huius gratiæ, quod est dicere non habuisse illam, quia hæc etiam gratia in vfu consistit. Fundamentum est, quia tunc temporis confirmanda erat doctrina Christi miraculorum, & ideo soli Christo, & discipulis eius, qui erant baiuli doctrinae Christi, conueniebat miracula facere. Et hanc sententiam sequens Caietan. ibi, addit aliud fundamentum, quia solida Theologia fundatur in sacra Scriptura: ex sacra autem Scriptura non habemus, Beatam Virginem, dum vixit in vita mortali, fecisse miracula.

Contrariam verò sententiam docent Albertus in Mariali, & D. Antoninus supra. §. 5. & 6. & Rupertus, libro tertio in Cantica, dum in vniuersum docet Beatam Virginem habuisse omnes gratias gratis datas, & eodem modo citari potest pro hac sententia Athanasius, dicto sermon. de sanctissima Deipara. Et hæc sententia simpliciter videtur vera: ut tamen eam explicemus, oportet, & varia tempora, & varia miraculorum genera, seu varios modos illa operandi distinguere.

Primo igitur de tempore, seu ætate Virginis, antequam filium conciperet, nec constat, nec aliqua verisimili ratione affirmare possumus, eam aliqua miracula edidisse, nec videtur illud tempus fuisse adeo opportunum ad huiusmodi gratiam exercendam. Quia neque ad doctrinam confirmandam erant necessaria, nec merita, & sanctitatem Virginis oportebat tunc per miracula manifestari.

Secundo, de tempore à conceptione Christi Domini, vsque ad eius Ascensionem, etiam est verisimile nulla per se edidisse miracula præsertim publica. Et hoc fortasse præcipue intendit Diuus Thomas, probabiliterque suadet eius ratio, & exemplum, quo videtur de Ioanne Baptista, qui propter hanc causam signum fecit nullum, ut dicitur Ioann. decimo. Dico autem per se, quia per filium dici potest Virgo interdum operata esse miracula fide, ac impetratione sua. Hic enim est vnus modus concurrendi ad miracula, scilicet, impetrando, & hac ratione operatio virtutum fidei attribui solet. Quia talis oratio requirit peculiarem fidei perfectionem, & singularem Spiritus sancti motionem ad petendum miraculum tanta fide & fiducia, ut infallibiliter obtineatur, iuxta illud.

Si habueritis fidem, sicut granum sinapis, dicetis monti huic, Transi hinc illuc, & transibit. Matthæi decimo septimo. Et hoc modo dicere possumus B. Virginem habuisse fidem miraculorum, & per illam operatam esse, obtinendo à filio miraculorum operationem. Cuius signum habemus in miraculo nuptiarum, quod fide sua mater à filio obtinuit, suamque fidem ostendit (ut Sancti notant) tum in eo quod primum miraculum publicum à filio postulauit: tum etiam in eo, quod Christi responsione conturbata non fuerit, quamuis exteriori specie videri posset, passa fuisse repulsam. Quin potius confidenter dixit ministris. Quidquid dixerit vobis, facite. Dixi præterea, præsertim publica, quia de secretis miraculis incertum est, an aliqua fecerit, præsertim tempore infantie Saluatoris, vel in Ægypto, vel alijs temporibus, si fortasse aliqua opportunitas vel necessitas occurrat.

Tertio, de tempore post Christi Ascensionem, verisimile est Beatam Virginem multa miracula perpetrasse, vel præbuisse multis sanitatem. Quia licet ad eam non pertineret, publice concionari, vel persuadere fidem, tamen ad magnum Ecclesiæ bonum, & profectum pertinebat, quod agnosceretur, & colebatur ut Dei mater. Quod totum in Christi Domini manifestationem redundabat, & fidem in ipsum confirmabat: ergo non fuit præter statum, & con-

ditionem Virginis, ut eo tempore miracula faceret, & insignia beneficia hominibus conferret, quibus eorum fides, & deuotio augeretur. Quamobrem Damascenus, sermone primo de Natiuitate Virginis, eam vocat *miraculorum abyssum*. Et Andreas Cretenfis, sermone de Assumptione, eam vocat *miraculorum fœdericem, potestatem habentem, qua nequeat labefactari*. Et confirmatur, nam (ut ibidem refert hic author, & Damascenus sermone primo, de Assumptione: & Simeon Mataphrastes de vita, & dormitione Deiparæ) corpus Beatæ Virginis, statim post obitum eius, multa miracula operatum est, & sepulcrum eius solum, quia corpus illud aliquo tempore habuit, effectione miraculorum illustre fuit. Quid ergo mirum, quod etiam, dum vitam ageret, similia opera interdum effecerit? Nec ratio D. Thomæ contra hoc concludit: quia etiam Beata Virgo fuit illo tempore suo modo magistra fidei, & miracula eius in gloriam filij & fidei confirmationem cedebat. Ratio verò Caietani inefficax valde est, ab autoritate enim negatiua scripturæ nullum argumentum in Theologia sumitur, ut constat ex ijs, quæ de alijs mysterijs supra tractata sunt, & quæ generatim de traditionibus Ecclesiasticis contra hæreticos Theologi docent.

DISPUTATIO XXI.

in quatuor Sectiones distributa.

De gloriosa morte & Assumptione Beatæ Virginis.

Disputauimus hætenus de donis gratiæ & scientiæ, quæ Beata Virgo in statu viæ consequuta est, simulque (quantum scholastica ratio patitur) mysteria vitæ eius percurramus, reliquum est, ut de felici statu gloriæ eius differamus. Quoniam verò mors terminus est viæ, ac transitus ad beatitudinem prius de morte eius, postea de Resurrectione, Assumptione, ac denique de eximia eius gloria, & beatitudine dicemus.

SECTIO I.

Virum Beata Virgo corporalem mortem passa fuerit.

Epiphanius hæret. 78. hanc questionem attingens insolutam relinquere visus est. Querant, inquit, vestigia scripturarum, & inueniunt virque neque mortem Mariæ neque an mortua sit, aut non mortua, neg. an sepulta sit, aut non sepulta. Et inferiūs. Ego enim non audeo dicere, sed silentium mihi impeto, forte scis enim alicubi etiam vestigia inuenimus sanctæ illius, ac beatæ, sic nec inuenire datur mortem ipsius. Et paulo post. Non autem omnino desino hoc, & non dico, quod immortalis mansit, sed neque affirmo an mortua sit. Fundamentum eius est supra tactum, quod iterum repetit, dicens. Excessit enim scripturamentum humanam, & in iussu relicto propter vas pretiosum ac excellentissimum. Cui fundamento addi potest, quod nec ex historijs humanis aliquid certi habemus de morte eius. Libellus enim, qui de transitu Virginis inscribitur, & à Tritthemio, Melitoni Sardicensi tribuitur, & apocryphus est, recte Gelasio Papa in capitul. sanctæ Romanæ, dist. 15. & falsò Melitoni imponitur, ut ex Hieronymo de scriptoribus Ecclesiasticis colligi potest. Referens enim Melitonis scripta, huius non meminit. Et ex Bedæ in retractione Actorum, capite octauo. Vbi & opus ipsum refutat, quod multa historia Lucæ de Actis Apostolorum repugnantia contineat, & non dicit esse Melitonis, sed illi imponi. Præterea alius liber, qui de eodem transitu, seu Assumptione Virginis inter opera Hieronymi refertur, omnium sententia non est Hieronymi, quia in eo fit mentio hæresum Nestorij & Eutychetis, quæ post Hiero-

D. Thom.

Caietan.

Albert.

Antoninus.

Athanas.

Ioan. 10.

Matth. 17.

Gratiam miraculorum, & sanitatis quo tempore Virgo exercuit.

Damasc.

Simeon Mataphr.

Virgo mori.

Damasc.

Epiph.

D. Thom.

D. Thom.

Nestor.

Damasc.

Tritthem.

Gel. Pap.

Hierony.

Bedæ.

Hier.

Hier.

Hieronimum exorta sunt. Quæ coniectura eodem modo probat non esse Sophronij, vt aliqui existimant, quia Sophronius æqualis est Hieronymo, vt ex libro eiusdem Hieronymi de Scripturis Ecclesiasticis constat. Nihil ergo est scriptum vnde aliquid certi de Virginis obitu definiri possit.

Nihilominus sine vlla dubitatione dicendum est, B. Virginem mortem obiisse. Ita sentit hoc tempore vniuersa Ecclesia, & ad id confirmandum sufficit generalis regula scripturarum. Nam omnes filij Adæ corporali morti obnoxij sunt, à qua regula neq; authoritas vlla, neque ratio suadet excipendam esse Virginem. Quin potius grauiissimi, & antiquissimi Patres eam mortuam esse testantur, vt constat ex Damasceno, Epiphano Presbytero Constantinopolitano, Andrea Cretensi, sermon. de dormitione Deiparæ, & Iuuenali Ierosolymitano, apud Nicephorum, libr. 5. Hist. c. 4. & Simeone Metaphraste de vita, & dormitione Deiparæ, die 15. Augusti, qui omnes referunt Dionysium Areopagitam loco statim citando, & ex alijs recentioribus, quos statim commemorabo. Ratio etiam hoc suadet, quia in primis decuit B. Virginem esse similem Christo: cum ergo Christus mortem susceperit, non oportuit Beatam Virginem ab hac lege excipi. Deinde vt per mortem Virginis constaret euidentius, & indiguisset Christi morte, quæ fuit redempta, & habuisset carnem passibilem, à qua Christus similem sumpsit, & ita excluderetur error eorum, qui finxerunt, Beatam Virginem fuisse cuiusdam celestis, seu angelicæ naturæ, vt Epiphanius supra refert, & D. Thom. in 3. dist. 4. quæst. 2. artic. 1. Tandem quia mors nullam imperfectionem includit, quæ Virginem non deceat: quin potius est pœna, quæ propter Deum suscepta magnam gratiæ augmentum promereri potest: propter quod mors Sanctæ virginis in conspectu Domini esse dicitur: ergo nulla est causa, ob quam à morte corporis fuerit præseruata. Neq; Epiphanius hanc veritatem negat citato loco: sed solum asserit in scriptura nihil de illius morte referri.

Sed quæret aliquis primo. Quæ fuerit causa, vel occasio mortis Deiparæ, an scilicet morbo aliquo, seu ægitudine vsque ad mortem laborauit, vel absque aliqua naturali causa, sola Dei voluntate, & arbitrio defuncta sit, sicut mortuus videtur Moyses, qui dixit Deus. *Ascende in montem, & morere ibi.* Deuter. 32. Vnde c. 34. subditur, *Mortuusque est ibi Moyses seruus Domini in terra Moab, iubente Domino*, & sicut mortuus videtur Ioannes Euangelista, si vera est historia, quam Nicephorus refert libr. 2. c. 42. qui propter hanc fortasse causam dixerat li. 1. c. 35. Ioannem mortuum fuisse eo modo, quo Dei genitrix. Ex quibus exemplis hæc pars posterior verisimilis fieri videtur, quia hic mortis modus videtur excellentior, & innocentia ac puritatem Virginis quodammodo debitus. Item quia mortua creditur sine villo dolore, (vt Damascenus sentit orat. 2. de dormitione Virginis.) Tùm, quia sine libidine concepit, omnique inordinata concupiscentia semper caruit. Tùm etiam, quia in morte filij maiores dolores, quam in morte sentiantur, degustauit.

Addere tamen possumus, quamuis B. Virgo mortua non fuerit, vi alicuius morbi corporalis: vitæ amoris, & ardentissimi desiderij, & intentissimæ contemplationis obiisse. Fieri enim potest, vt mens tanta efficacia, & intentione in his actibus occupetur, vt veluti destituat corpus, ita vt paulatim eius dispositiones remittantur, ac deficient, actandem, ob earum defectum, non possit anima in corpore conseruari.

Non defuerunt tamen, qui dicerent, eam fuisse martyrio coronatam, vt videre licet apud Ildorū libr. de vita, & morte Sanctorum, capite. 68. & apud Ambrosium, & Bedam Lucæ secundo, sed (vt idem authores dicunt) hoc nullo probabili fundamen-

Fr. Suarez. Tom. 2.

to nititur, quia nulla historia, nulla traditio, nullaque probabilis authoritas hoc confirmat. Verba autem illa Simeonis, *tuam ipsius animam pertransibis gladius*, ex quibus falsa suspicio orta videtur, non esse de corporali eius morte intelligenda, in superioribus ostensum est.

Quæres secundò, quo ætatis anno mortua fuerit. Respondetur rem esse incertam. Ex his enim, quæ in superioribus dicta sunt de Christi conceptione, & in sequentibus de morteeius dicemus, constat Beatam Virginem egisse annum quadagesimum nonum, quando Christus Dominus mortuus est. Quia quando illum peperit, iam decimum quintum annū expleuerat, & Christus trigésimo quarto anno ætatis inchoato mortuus est: expleuerat ergo tunc temporis Beata Virgo quadraginta octo ætatis annos, & agebat quadagesimum nonum. Post Christi autem mortem quidam dixerūt vixisse tantum annum integrum, & aliquod menses. Quæ tamen sententia, inter omnes improbabilissima est, & solum in quadam incerta, & apocrypha reuelatione fundata.

Alij ergo existimarunt vixisse Virginem vsque ad secundum annum imperij Claudij, qui fuit vnde-
mus à Christi morte, quo primum Petrus profectus fuit Romam, teste Eusebio in Chronicis, & Hieronymo de Scripturis Ecclesiasticis. Vnde fit coniectura, Petrum permanisse in Iudæa, quandiu Deipara vixit: statim vero post mortem eius discessisse vt Romam pergeret. Quocirca iuxta hanc sententiam B. Virgo obiit anno ætatis quinquagesimo nono, vel iam expleto, vel propè. Quæ fuit sententia Eudodij apud Nicephorum, libr. 2. Hist. capit. tertio, quam ipse videtur sequi, tam ibi. quam capit. 21. vbi dicit, Beatam Virginem obiisse cum annum ageret sexagesimum. Vnde sentit, quod Eudodius dixit, intelligendum esse de annis quinquaginta nouem expletis: non tamen sibi constat Nicephorus, dum dicit B. Virginem mortuam esse quinto anno imperij Claudij, qui est decimus quartus à morte Christi, vt apertè constat ex dictis, & ex Chronico Eusebij. In eandem sententiam de quinquaginta nouem annis refertur Hippolitus Thebanus ab Epiphano Presbytero Constantinopolitano, in sermone de Deipara, vt refert Turrianus libro tertio, pro Epistolis Pontificijs, capit. 26. Quanquam (vt Cæsar refert in Annalibus anno quadagesimo octauo) ille author potius asseruit Beatam Virginem tantum quinquaginta septem annos vixisse: & ibidem refert alios asseruisse, quinquagesimo octauo ætatis anno diem humanæ vitæ clausisse. Quæ fortasse varietas ex eo orta est, quod circa annum conceptionis, vel mortis Christi, aliter, quam nos supponimus, opinabantur. Ab hac sententia parum discrepat Driedo libro tertio, de dogmatibus sacre Scripturæ, tractat. tertio, capite quarto: vbi dicit, B. Mariam obdormisse anno duodecimo post Christi mortem, secundum Chronologiam Eusebij. Sed apud Eusebium hoc ego non reperio: quin potius in Chronico eius Assumptio B. Virginis annotatur in anno sexto imperij Claudij, qui est decimus quintus à morte Christi, vt dixi, quanquam illa adnotatio videatur potius ab aliquo addita, quam ab Eusebio scripta. Sic enim habet.

Maria Virgo, Iesu Christi mater, ad filium in Cælum assumitur, vt quidam fuisse sibi reuelatum, scribunt. Nunquā enim Eusebius huiusmodi incertis reuelationibus vti solet, neque ante ipsum aliquid de huiusmodi reuelatione scriptum inuenimus.

Hinc autem orta est aliorum opinio dicentium, B. Virginem obiisse annum agentem sexagesimum tertium, quam esse vulgi opinionem dicit Turrianus supra. Cæsar autem Baronius scribit opinionem hanc fundari in traditione quadam, eamque distinguit ab opinione, quæ colligitur ex dicto loco Eusebij. Sed si iuxta principia posita fiat computatio, nulla est diuersitas.

Hinc autem orta est aliorum opinio dicentium, B. Virginem obiisse annum agentem sexagesimum tertium, quam esse vulgi opinionem dicit Turrianus supra. Cæsar autem Baronius scribit opinionem hanc fundari in traditione quadam, eamque distinguit ab opinione, quæ colligitur ex dicto loco Eusebij. Sed si iuxta principia posita fiat computatio, nulla est diuersitas.

Dubium 2.

Responsio.

Euseb.
Hieronymus

Euod.

Nicaph.

Hippolyt.
Theban.
Epiphanius.
Constant.
Turrianus.
Cæsar Baron.

Driedo.

Euseb.

Turrianus.
Cæsar Baron.

Responsio.

Quo atatis
sua anno
Virgo sit
mortua.
Epiphani.
Presbyter.
Cedren.
And. Cret.
Caf. Baron
Diony.

Vltima verò sententia, quæ in re ambigua verifimilior videtur, est, B. Virginem mortuam fuisse anno ætatis septuagesimo secundo. Ita sentit dictus Epiphanius Presbyter, & Cedrenus in compendio historiarum, & insinuat Andreas Cretensis, sermo de dormitione Deiparæ, dum inquit peruenisse Virginem ad summam ætatem. Et hanc sententiam confirmat eleganter Casar ex testimonio Dionysij, c. 3. de diuinis nominibus, ubi sic inquit. Nam, & apud ipsos diuino spiritu plenos Pontifices nostros, cum & nos (vt nosti) & plerique ex sanctis fratribus nostris ad contuendum corpus illud, quod authorem vitæ, Deumq; ceperat conuenissemus, aderat autem, & frater Domini Iacobus, & Petrus supremum decus, & antiquissimum Theologorum columnen, ubi post contutum placuit, vt insinuat potentem, diuina infinitati bonitatem Pontifices laudarent omnes, quisque pro capitu suo. Quæ verba de sancto corpore B. Virginis, & non de sepulchro Christi, aut de domo Ioannis, in qua Christus cœnauerat, esse intelligenda, & ipsa verba per se sumpta satis suadent, & est communis sententia Sanctorum, qui ex hoc loco colligunt, diuina prouidentia factum esse, vt omnes Apostoli, qui tunc temporis vivebant, & præcipue ex eorum discipulis ac Pontificibus Ecclesiæ ad transitum, ac funus Beatæ Virginis conuenirent. Ita Maxim. D. Tho. & Albert. Mag. illum locum exponentes. Damasc. & And. Cretensis orationibus de dormitione, & Assumptione Virginis, Epiphani. Presbyter, & Simeon Metaphrastes scribentes de vita, & educatione Deiparæ, Nicephorus, & Iuuenalis Ierosolymitanus apud eundem libr. 2. histor. cap. 21. 22. & 23. Vbi hanc historiam de transitu, & glorioso funere virginis corporis latè describit. Et inter alia affirmat etiã Christum Dominum magna Angelorum multitudine comitatum dormitioni eius interfuisse. Quod etiam affirmarunt Damasc. And. Cret. & alij. Indicant etiam Atha. de sanctissima Deiparæ, & Bernard. ser. 1. de Assumptione. Igitur (vt quod intendimus concludamus) scribit Dionys. citato loco transitum Virginis, & Apostolorum conuentum illius causa coactum: at verò Dionysius (vt ex historia Actuum Apostolorum colligitur) non venit ad fidem, vsque ad decimum octauum annum à natiuitate eius, quia non antea Paulus peruenit Athenas: ergo, vt posset adesse morti Virginis, necesse est, vt B. Virgo vltra sexaginta sex annos vixerit, & ita euertuntur omnes superiores sententiæ. Verisimile autem est à conuersione Dionysij vsque ad aduentum eius in Ierusalem, aliquot annos fluxisse, præsertim si (vt Turrianus, & Baronius citatis locis indicant) conuentus ille Apostolicus absque miraculo, suauis dispositione diuinæ prouidentie factus fuit. Quia & Petrus eo tempore Roma Ierosolymam rediisse creditur, & Paulus etiam circa illa tempora Ierosolymam reuersus fuit post conuersionem Dionysij, & alia ab eo gesta, quæ in Actibus Apostolorum narrantur à cap. 18. ad 21. est ergo in re incerta verisimilis hæc coniectura.

SECTIO II.

Virum B. Virgo paulò post mortem gloriosa surrexit, & in cælum assumpta fuit.

Sepulchrum
Virginis
multis miraculis
clarum.
Damasc.
And. Cret.
Simeon Me-
taphrast.
Hieron.
Euseb.
Sozomen.
Theodoret.
Ecdæ.

DE statu, quem corpus, & anima B. Virginis post mortem eius habuerunt, antequam iterum coniungerentur, nihil ferè dicendum occurrit. Nam de corpore eius constat ex omnibus historiis supra citatis, statim post mortem fuisse in sepulchro repositum, quod Dama. And. Cret. & Simeon Metaphrast. magnis miraculis fuisse à Deo illustratum referunt. Vnde admiratione dignum videri potest, Hieronymum, Eusebiu, Sozomenum & Theodoretum, numerantes celebriora sepulchra, aut loca sancta Ierosolymitana, sepulchri huius non meminisse. Beda tamen libr. de locis sanctis, c. 6. huius sepulchri men-

tionem facit, & in illius loco Ecclesiæ extructam esse dicit. Vnde verisimile est, (quod dicit Burchard in descrip. terræ Sanctæ 1. p. c. 7 §. 47.) post cladem Ierosolymitanam sepulchrum hoc multo tempore latuisse: posteaq; fuisse repertum. Nam nunc etiam, qui sacra Ierosolymorum loca inuifunt, hunc locum sepulchri Virginis cernere se dicunt. Et in libr. de Assumptione Virginis, (qui nomine Hieronymi circūfertur) dicitur monstrari sepulchrum eius in valle Iosaphat in monte Sion, & Oliueti: additque Beda propè illud conspici sepulchrum sancti Ioseph. In illo ergo sepulchro repositum fuit corpus B. Virginis, & integrum, atq; prorsus incorruptum vsq; ad gloriosam eius resurrectionem perdurauit, vt omnes citati Patres docent, & per se manifestum est, considerata dignitate, puritate, ac innocentia Virginis Beariffimæ, & ex dicendis hoc amplius constabit.

De anima autem Virginis à corpore separata, certum est statim vidisse Deum, atque in cælum fuisse sublatam. Hoc constans est ex certissimis principijs fidei. Est enim mors terminus viæ hominibus à Deo præscriptæ ad præmium promerendum, quod animæ perfecte purgatæ, & mundæ statim ac discedunt à corporibus, consequuntur, postquam Christus Dominus per mortem suam pro toto humano genere satisfecit, sed anima B. Virginis absque vlla macula, aut debito penæ, & perpetuo vixit, & à corpore discessit, ergo statim beata fuit, & ad locum beatorum euecta.

Vnde obiter coniectare licet, in transitu à via ad patriam non interrupisse, aut inermis fuisse B. Virginem diuine charitatis, & amoris actum, sed vel eundem, quem vsque ad mortem in terra viuens libere exercuit, in termino viæ maiori quadam perfectione, & necessitate continuisse (si tamen verum est, vt fortasse est, actum diuini amoris in via, & in patria esse posse eiusdem rationis) vel certe si quis sentiat esse diuersos, saltem sequitur B. Virginem ab actu amoris viæ immediatè transisse ad actum amoris patriæ absque intermissione. Verisimile enim est animam B. Virginis eo præsertim tempore, quo morti appropinquabat, nunquam ab actu diuini amoris cessasse, quia neque corporis dolore, neque sensuum perturbatione impediatur. Quin potius, quia ex diuina reuelatione horam, & momentu sui discessus præciebat, (vt Patres omnes superius allegati docent) quod ad exoptatum illum terminum magis, ac magis accedebat, eò vehementius diuina charitate, & amore flagrabat, atq; sic disposita vsque ad instantis mortis, quod dicitur *primum non esse hominis*, peruenit, in quo, & videre Deum, & illum beatifica charitate diligere incepit, nulla ergo facta fuit interruptio. Ad quantam verò perfectionem anima Virginis tunc assumpta fuerit, dicemus Sect. 4.

Addendum est vltimò, Beatam Virginem paulò post mortem ad gloriosam, & immortalem vitam corporis, & animæ resurrexisse, atque in cælum gloriosam ascendisse. Ita sentit vniuersa Ecclesia: & hic eius consensus ex antiquorum Patrum traditione manauit, vt constat ex Athanasio in sermone de sanctissima Deipara. Quod tamen opus plerique viri eruditi dubitant an sit Athanasij, quia videtur post tempora concilij Ephesini editum, cum in eo resclatur error Nestorij, & Cyrillus, ac alij Patres concilij Ephesini nunquam illius operis meminerint, cum tamen autoritate Athanasij sapius vtantur. Alij tamen probabile existimant esse Athanasij, quia sub eius nomine est ab Ecclesiâ receptum ante multos annos, & nullus dubitat authorem illius fuisse virum aliquem valde illustrem in Ecclesiâ, pietate, doctrina, & antiquitate præstantem. Et idem iudicium est de libris de assumptione, qui sub nomine Augustini, Hieronymi, vel Sophronij referuntur, ex quibus hæc veritas confirmari potest. Præterea ex Damasceno, & Andrea Cretensi orationibus de

Burchard.

Anima Vir-
ginis à cor-
pore separa-
ta statim
vidit Deum.

In transitu
à via ad pa-
triam virgo
amorem Dei
non inter-
rupit.

Paulò post
mortem Vir-
go in corpore
gloriosa re-
surrexit.

Athana.

Sophron.

Damasc.

And. Cret.

bus de